

Barcelona, 24 de Maig de 1929

L'Esquella de la Torratxa

ANY LII - Núm 2604 - 15 cts. - Atrassats 30

BARCELONA REPOSA

—Noia, ja t'ho tens ben merescut!

Teatre Català NOVEDADES

COMPANIA CATALANA DIRECCIÓ: CARLES CAPDEVILA

Avui, tarda, a les cinc, popular: L'èxit de l'any,
Jo no ho sabia que el món era així!

COMPAGNIE FRANÇAISE

Nuit, en soirée, a 10 heures,

Les fourberies de Scapin

comedia en 3 actes, de Molière

Puisque je t'aime

1 acte de M. Brieux

Le Pelerin

1 acte, de Charles Vildrac

Es d'apatxa en Comptaduria

Els millors discos
son els de

La voz

de su amo

Compania
del Gromofon

VIES URINÀRIES

Impureses de la sang - Debilitat nerviosa

Prou sofrir inutilment de les dites malalties,
gràcies al meravellós descobriment dels

Medicaments del Dr. SOIVRE

Vies urinàries: *Blenorragia* (purgacions), amb totes les seves manifestacions, *uretritis*, *prostatitis*, *orquitis*, *cistitis*, *gota militar*, etc., de l'home, i *vulvitis*, *vaginitis*, *metritis*, *uretritis*, *cistitis*, *anexitis*, *fluxos*, etc.; de la dona, per cròniques i rebels que siguin, es guareixen aviat i radicalment amb els **Catxets del Doctor Soivre**. Els malalts es guareixen ells sols, sense injeccions, lavatges, ni aplicació de sondes ni bígies, etc., tan perillós sempre i que neces-
sitin sempre la presència del metge, i ningú no s'assabenta de la seva malaltia. Venda: 5'50 ptes. caixa.

malaltia. Venda: 5'50 ptes. caixa.

Impureses de la sang: *Sífilis* (avarjosis), *eczemes*, *herpes*, *úlceres varicoses* (llagues de les cames), *erupcions escrofuloses*, *eritemes*, *acné*, *urticària*, etc., malalties que tenen per causes humors, vicis o infeccions de la sang, per cròniques i rebels que siguin, es guareixen aviat i radicalment amb les **Píndoles depuratives del Dr. Soivre**, que són la medicació depurativa ideal i perfecta, perquè actuen regenerant la sang, la renoven, augmenten totes les energies de l'organisme i fomenten la salut, resolent, amb poc temps, totes les úlceres, llagues, grans, floriscos, supuració de les mucoses, caiguda del cabell, inflamacions en general, etc., restant la pell neta i regenerada, el cabell brillant i abundós, no deixant a l'organisme rastre del passat. Venda: 5'50 ptes. flascó.

Debilitat nerviosa: *Impotència* (manca de vigor sexual), *polucions nocturnes*, *espermatorrea* (pèrdues seminals), *cansament mental*, *pèrdua de la memòria*, *mal de cap*, *debilitat muscular*, *fatiga corporal*, *tremolors*, *palpitacions*, *trastorns nerviosos de la dona* i totes les manifestacions de la *Neurastènia* o esgotament nerviós, per crònics i rebels que siguin, es guareixen aviat i radicalment amb les **Gragees potencials del Dr. Soivre**. Més que un medicament són un aliment essencial del cervell, medulla i tot el sistema nerviós. Recomanades especialment als esgotats, a la juvenesa, per tota mena d'excessos (vells a cap edat), per a recobrar íntegrament totes les seves funcions i servir fins a l'extrema vellesa, sense forçar l'organisme, el vigor sexual propi de l'edat. Venda: Pessetes 5'50 el flascó.

Venda a les principals farmàcies d'Espanya, Portugal i de les Amèriques

NOTA.—Tots els pacients de vies urinàries, impureses de la sang o debilitat nerviosa, adreçant-se i remetent 0'50 ptes. en segells per al franquex a **Oficines Laboratori Sókatarg, carrer del Ter, 16, telèfon 544 S. M. Barcelona**, rebran gratis un llibre explicatiu sobre l'origen, desentrellament, tractament i guariment de les dites malalties.

"El qui té Blenorragia (Purgacions) és perquè vol"

Quan esteu cansats de medicar-vos sense trobar millora, o bé no assoliu un complet guariment de vostra Blenorragia en qualsevol de les seves manifestacions (uretritis, prostatitis, cistitis, artritis, gonocòciques, gonorrea crònica, o «gota militar», etc., etc., de l'home, i (vaginitis, metritis, leucorrea, fluxos, etc., etc.), de la dona; exigiu al vostre farmacèutic els acreditats

Cachets Neisserinos

i obtindreu un ràpid i perfecte guariment de la vostra malaltia, discretament i sense molèsties.

De venda: **Barcelona**, SUAÑA, Escudillers, 8; BELTRÁN, Junqueres, 11; **Reus**, SOLER, Llovera, 26 i Centres d'específics.

BICICLETES ACCESORIS ESPORTS

SANROMÀ

Balmes, 62 - Telèfon 12303 - BARCELONA

DEMANEU TARIFES DE PREUS

Carquinyolis BERENGUER

Han fracassat el «Numància»
i el «Jesús del Gran Poder»
perquè ningú d'ells menjava
carquinyolis Berenger.

oo CALDES DE MONTBUY oo

L'ESQUELLA DE LA TORRATXA

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ
Llibreria Espanyola, Rambla del Mig, 20
BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ

Fora de Barcelona:

Espanya: trimestre 3 ptes. Estranger, 5

CRÒNICA

La inauguració

A Festa Major de Barcelona ha estat inaugurada. L'Exposició de Barcelona és un fet. No és un pensament, un projecte, una obra que s'estudia, que es construeix, que s'afina, etc... L'Exposició avui és un fet viu, que integra la història de la Ciutat. Un fet que obra una generació; que tanca un període i en comença un altre. A

desgrat de les circumstàncies, d'ací en endavant es podrà parlar de dues generacions: la generació del 88 i la del 29. A Catalunya, ens faltava el que tenia Castella: un punt de partida per a establir una generació. Tot el període literari de la VABUM nasqué del 98. Nosaltres no teníem data per a poder estudiar els esdeveniments literaris. No ens era possible dir del 88, perquè en aquella hora estava covant-se la mort del provincianisme i el naixement de l'acte històric de tanta transcendència. Hauríem pogut situar dues generacions amb el 98 i el 21, tenint en compte la fatalitat històrica que motivà l'agermanament de la VABUM, però no ens plaïa la situació, perquè volíem trobar un altre punt de partida que fos més internacional i menys tràgic.

D'ací en endavant podrem parlar de generació del 88 i de generació del 29. Es ben clar que en aquest espai de temps ha estat possible el canvi social que tanta puixança ha dat i l'obra de construcció del qual és un dels moviments més substanciosos i admirables del món.

En aquest espai de temps, hem fet un poble. L'hem fet. Ha estat una tasca gegantina, ferotge, viva. S'ha lluitat amb tots els inconvenients, escepticisme, enveja, fatalitats històriques tan grosses com la guerra europea, conseqüències de la mateixa, etc. Però el poble ha crescut, s'ha fet i han estat possibles la convivència dels panegiristes i dels rebentadors.

L'Exposició del 88 fou un exaltament de la Barcelona-Ciutat, l'Exposició del 29 inicia el camí de la Catalunya-Ciutat, ideal tantes vegades estimat i manifestat. No hem d'oblidar aquella tradició que diu que en els pobles, quan un carrer queda perfectament urbanitzat, es diu que és un carrer de Barcelona, i no hem d'oblidar tampoc que l'ideal de la desapareguda organització que agermanava el fet geogràfic estricte era el de que tots els pobles de Catalunya fossin carrers de Barcelona.

L'Exposició de Barcelona ha estat una exaltació de la Catalunya-Ciutat, però en aquest elogi, en aquest enal·liment s'hi concretava, vullgues que no, la personalitat his-

tòrica del que representa Barcelona. Sense l'esforç de Catalunya, l'engrandiment de Barcelona no hauria estat possible; sense la tasca del mar i la muntanya catalana, Barcelona actualment encara seria emmurallada. Per això nosaltres volem constatar que no deu haver estat un oblit el no dir en aquesta hora solemne i transcendental que a Catalunya es deu l'Exposició, ja que seria una ingratitude no estimar les províncies de Tarragona, Lleida, Girona, l'esforç de les quals fet en favor de la gran Ciutat mediterrània és digne i ferm. Jo crec que si no s'ha parlat d'aquest esforç mascle de les quatre províncies catalanes, en favor de la Ciutat Comtal ha estat perquè hi ha la impressió històrica i geogràfica de que el parlar de Barcelona és parlar de la Ciutat total que representa tot, que és la síntesi de totes les valors materials i espirituals.

No ha estat, doncs, ingratitude vers les províncies catalanes, ha estat significació d'incorporació al moviment espiritual. Per això ara ja es pot parlar de la generació del 29, que és la que deu procurar de totes les maneres que el fet de la Catalunya-Ciutat, o sia que tots els pobles de Catalunya sien carrers de Barcelona, moral i materialment, sia una realitat històrica ben clara i ben visible.

Assistírem a la inauguració de l'Exposició. Hi era tot lo que hi ha d'oficial a Barcelona i a Espanya: la Corona reial i llurs ministres, els ambaixadors i els militars; l'alta clerecia i els nobles que porten el pes d'un arbre genealògic imponent o els que ho són per llurs mèrits nous...

Mentre es llegien els discursos que senyalava el Protocol, a fora la gent prenia possessió de la muntanya de Montjuïc. Els era tornada nova, completament nova. Allò ja no eren els espadats d'abans, les muntanyes selvatges, els caminets amagats, les "guinguettes" pintoresques... Ja no hi havia el soroll dels pianos de maneta, ni els acordions allunyats amb un to sentimental, ni les barraques podrides i amb olor i color de femer... Hi havia els Palaus importants, els passeigs meravellosos, els jardins encantats... Tot allò que enlluerna i que fa grans les Ciutats... Aquella muntanya era nova de trinca. Era una altra. No sé si era la que va somniar mossèn Cinto, perquè l'illuminat i sant home tenia un sentit abstracte de la vida, i els jardins i palaus que podia veure podien ésser d'encantament, i allà hi eren construïts més que per guardar fades i princeses, sants i pastors, els valors materials de la grandesa artística, industrial i productora del país.

Montjuïc ja no és Montjuïc. Montjuïc és, avui dia, un d'aquells paratges que es recorden amb satisfacció i encantament... Mantes vegades hem vist les fotografies de recons de la Costa blava — Cannes, Mont-Carlo, Niça — aqueixos recons que ofereixen una visió dilecta del mar i del món... Avui, des de Montjuïc, podeu veure el mar i la cadena de muntanyes blaves que serveixen de teló de fons a la Ciutat de Barcelona, amb una bellesa certa i única.

Pel que és i representa aquesta prosperitat que en el futur gaudirà de l'emoció popular, que és la veritable emoció històrica, saludem la nova Exposició Internacional de Barcelona, de nou.

Francesc MADRID.

LES COMPETENCIES

—Ja ho sap que Pompeu Crehuet, l'excel·lent comediògraf, escriu una partitura?

—I ara! Per què?

—Deu ésser per a fer la competència a Amadeu Vives, l'excel·lent músic, que ha escrit una comèdia.

LA UNIVERSALITAT DE LA MUSICA

Amadeu Vives és tan o més estimat a Madrid que a Barcelona. Es d'aquells pocs homes que, si poguessin, ens el pendrien del tot. Ell, si més no, és capaç de desvetllar a Madrid la simpatia per les nostres coses.

Vet ací una prova del que diem. El dia de l'estrena de "Jo no em pensava que el món era així", un matrimoni madrileny arribat aquella nit mateixa a Barcelona, envià a cercar localitats a Novetats per veure l'obra. Hom els advertí que l'obra era escrita en català. Però el senyor replicà molt greu:

—*La música se entiende en todos los idiomas.*

I anaren al teatre.

EL DIARI MISTERIOS

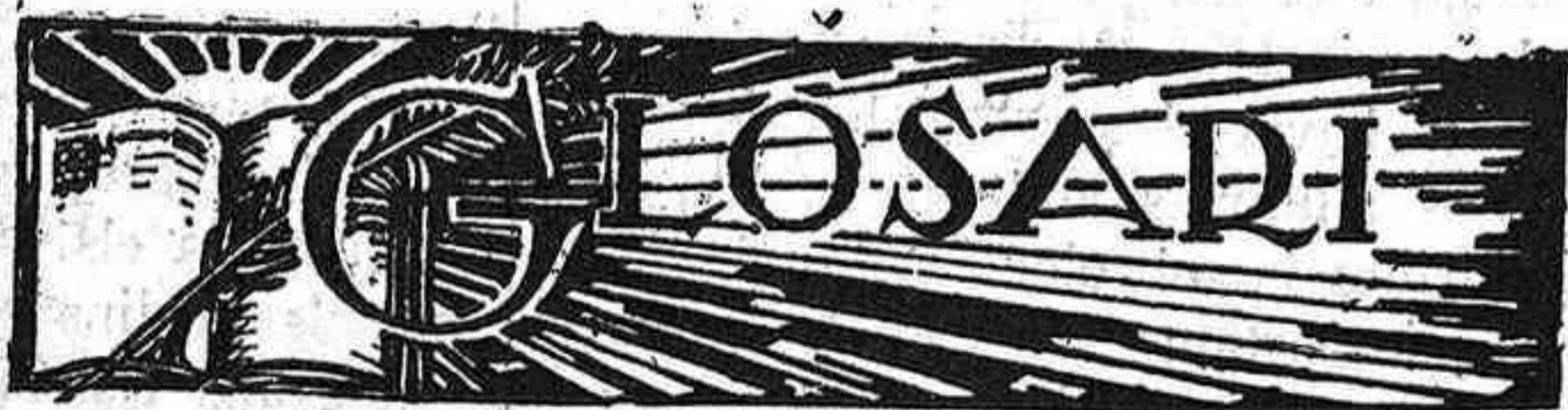
—...Es "El Matí".

—Misteriós?

—Molt. Figuri's si n'és, que abans de sortir ja té dos correctors.

—Preparats?

—No: en actiu. El diari no surt, però ells ja corregeixen.

COQUETERIA DE LA POBRESA

D'un quant temps ençà que ha nascut en nosaltres, els barcelonins, una nova coqueteria: la coqueteria de la pobresa. Tots som pobres, tots fem de pobre, tots volem ésser pobres. Es que ens ha il·luminat Francesc d'Assís, el Francesc d'Assís de després de la Porciúncula? No és probable.

Mes aviat que en un avís del cel, creiem en una nova coqueteria. Es cert que la coqueteria és vella com el món, però cal que es renovi en les seves formes. Nosaltres, els barcelonins, tenim l'honor d'haver creat una d'aquestes noves formes: la coqueteria de la pobresa.

Tothom es queixa de la misèria, tothom és pobre. Hom parla de l'encariment dels lloguers, del l'encariment dels queviures. Fins creiem que de tant en tant, per tal que la cosa tingui un aspecte de realitat, quan un malalt està desnonat per la ciència, quan ja no té salvació, la família el cedeix a la ciutat. El cedeix per patriotisme, ja no cal dir-ho. I la ciutat el porta a qualsevol carretera perquè el trobin mort i sospitin que ha mort de fam. Però no en feu

cas ni us espanteu: tot és coqueteria. El que passa és que ho dissimulem molt bé i sembla una veritat.

Però nosaltres tenim la prova — en tenim varies — de que Barcelona, gràcies a Déu que sempre vetlla per nosaltres, és una ciutat rica, una de les ciutats més riques del món. Per una raó molt senzilla: perquè en les altres ciutats els rics són els que gasten, i aquí els rics són els que guarden. Però de què hi ha diners en abundància i de què — sortosament — això de la pobresa no és més que una coqueteria, no en dubteu.

Cal fixar-se, si no, en Barcelona quan plou: no trobareu un automòbil. Tots van ocupats. Això fa pensar en què a Barcelona tothom va en automòbil.

I una altra cosa: l'altre dia els tendidos de la corrida goyesca es pagaven a quinze, a vint, a vint-i-cinc duros.

Veritablement, ens hem descobert un xic massa. Quan voldrem fer el pobre, ningú no ens creurà.

VIRAI.

Venedors políglotes

La novetat que s'observa aqueixos dies a les places-mercat de Barcelona, no és sols en l'uniforme obligat de venedors i venedores, sinó en quelcom més enlairat que dona una perfecta idea de la civilitat i la intelligència, qualitats ciutadanes que s'estan emprant de totes les classes socials.

Així hom pot constatar, si s'hi fixa, com hi ha algunes verduleres que, entremig de les pastanagues i de les cols, hi han posat uns lletrerets que diuen:

"On parle français"

"Si parla italiano"

"English spoken"

—Per què no n'hi poses, tu també? — preguntaven unes minyones a un peixater.

—Perquè no en tinc necessitat — respongué ell —. Perquè jo, quan ve a comprar-me peix un estranger, sigui del país que sigui, després que li he fet la pesada, li dic signant-li amb els dits: "Pistrincs!... Caleri!..."; m'abocuen monedes al cove, jo mateix trio les peces d'argent o de calderilla per fer el compte, i estem entesos de seguida.

—Bé, però, això de fer donar els diners és molt primitiu!... Sabessis un idioma foraster, podries posar un lletreret com les verduleres.

L'endemà, a la taula del peixater hi havia un cartró que deia: *Se habla piel-roja.*

Palau Restaurant Miramar

S'ha inaugurat a Montjuïc aquest restaurant, un dels més bells de Barcelona. S'ha inaugurat provisionalment, i ja és una cosa molt "sèria". Té dos pisos, salonets particulars, diferents menjadors, saló de festes, etc. I tot, posat amb un luxe i un bon gust extraordinaris.

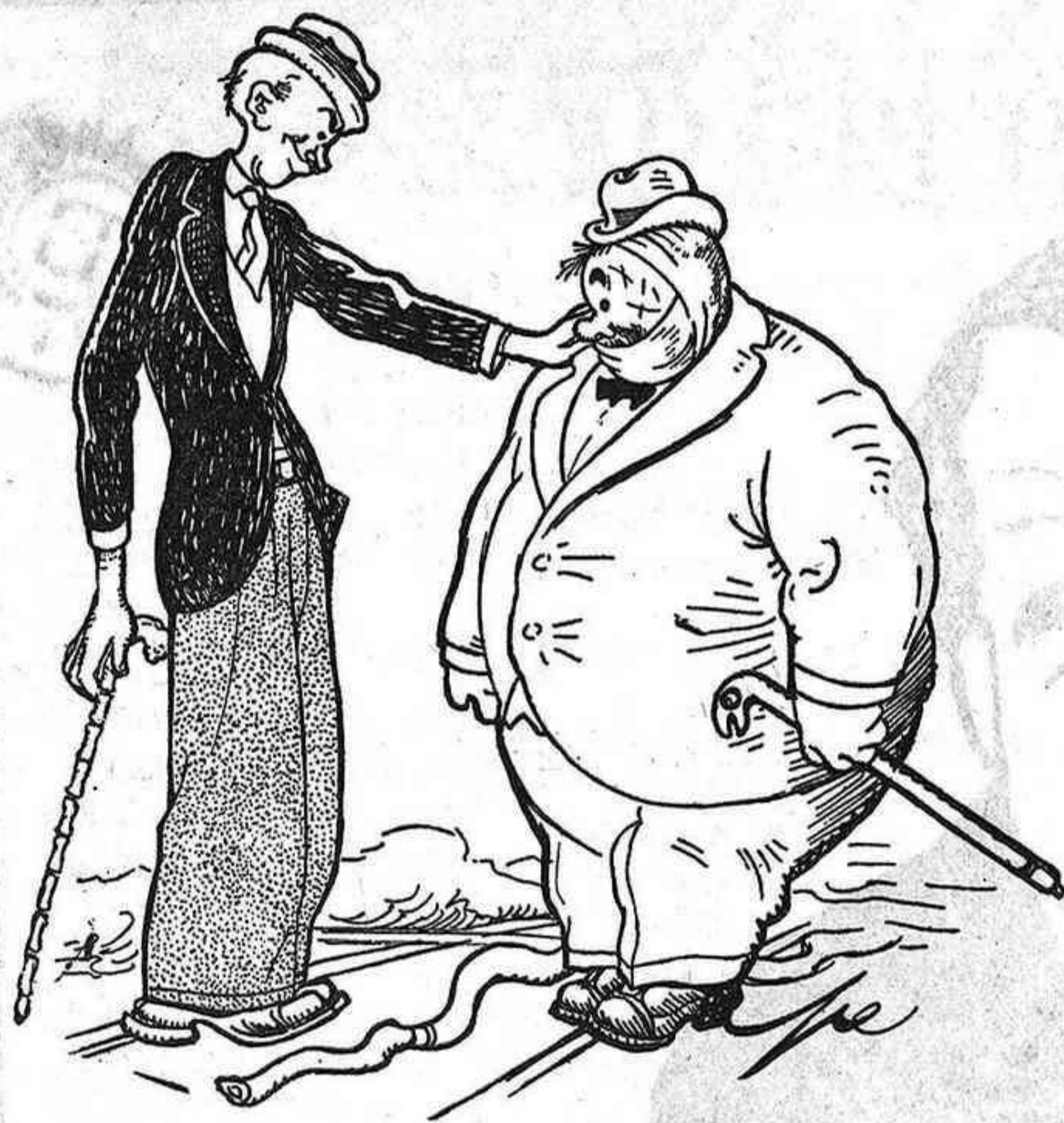
I té jardins i balcones al mar, que el converteixen en un lloc ideal. Sobretot, a l'estiu, una nit a "Miramar" serà una cosa deliciosa.

AMADEU VIVES

Un nou autor dramàtic del teatre català

M. Cardona

HI HAN GATS...!

- Què li passa, senyor Rafecas?
 --Res, el gat m'ha esgarapat.
 --I aquests bonys al cap!
 --Oh, és que ademés m'ha tirat una sopera.

AGREDOLCOS

Uns quants anys enrera — tots ho recordem — les noietes, en arribar a certa edat, es posaven de llarg. Amb la moda de les faldilles curtes això ha passat a la història. Avui dia ja només es posen de llarg alguns individus d'ambdós sexes en renunciar a la llibertat o a la vida, és a dir, en passar de l'estat seglar a l'eclésiàstic.

Si sou extremadament maliciosos, pensareu tal volta que en els temps que corren tan sols es fan monges aquelles jovenetes que, no tenint unes cames massa boniques, s'avergonyixen d'ensenyar-les. Però si admetéssim això, quedaria anul·lada la possibilitat de moltes aventures romàntiques. I, per altra part, quina explicació tindria aleshores l'actitud d'aquells barons que abdiquen de les prerrogatives del sexe i vesteixen també faldilles?

Però, en canvi, si avui les noies no es posen de llarg, si deixen en ampla llibertat les seves cames, quantes altres servituds — capricis o obligacions, com vulgueu — no s'han cercat! Així ara, perquè una dona sigui elegant, cal que sigui prima. Per aconseguir l'esvelta figura d'un esparrec, les dones s'imposen règims i maceracions que bastarien a fer-les santes, si possessin només que un granet de bona voluntat en llurs mortificacions.

N'hi ha que gairebé no mengen res. Unes s'abstenen de beure o no beuen més que te. D'altres fan llargues passejades o prenen banys de mar inacabables. D'altres encara es saturen de drogues, de píndoles, d'específics o bé s'empastifen amb tota mena de pomades...

Els temps passen i amb els temps els costums, les modes i les estètiques. Abans, a un cert tipus de bellesa, a una bellesa tardoral, sobretot, fins li esqueia una mica d'obesitat. Però avui les belleses tardorals són completa-

ment desplaçades. Joventut, agilitat, esveltesa perennes! Cal ésser sempre jove o, almenys, semblar-ho.

Per això, per dissimular els estralls dels anys, així com per remeiar moltes imperfeccions que la naturalesa prodiga, hi ha la cirurgia estètica. Que lluny som ja de les mil potingues dels tocadors de les nostres àvies! Tot allò eren romansos, ganes de perdre el temps.

La cirurgia estètica, per contra, es basa en ciències precises, en l'anatomia, l'embriologia, la fisiologia, la patologia, etc., etc. Als països verament civilitzats, té, com una altra branca qualsevol de la ciència, una organització pròpia i ja formidable: escoles, professors, alumnes...; i la seva tècnica, les seves regles i, sobretot, les seves víctimes, és a dir, les operades.

La dona moderna sembla que refusa cada dia més d'ésser el que fou sempre: "el primer domicili de l'home", segons la feliç expressió de Diderot. Però cal convenir, per a fer-li justícia, que, malgrat les idees i les modes més diverses, ella serva sempre amb admirable constància, l'esperit de sacrifici.

PEROT.

El meu cant

Per a portar el cant als llavis,
 sols escolto el cor i el seny,
 i afino bé els cinc glavis
 dels cinc sentits que l'empeny.

Mossego les fruites verdes
 per a copsar-ne l'aspror,
 i sé patir les esquerdes
 del ganivet del dolor.

La paraula devé xopa
 de la rojor de la sang,
 i, llavors, el cant galopa
 i té el salt d'un cavall blanc.

I travesso les collades,
 les afraus i els torrentals,
 i les boires encrestades
 que s'ajeu pel cimals.

Si m'hi fan l'orella sorda,
 ric per sota de la pell;
 si la humanitat és borda,
 que la tornin al bordell.

Jo passaré ran de terra
 i diré el meu neguit
 arrencant pellantcs de serra
 i estimbant-los dins mon crit.

Arrencaré les pinedes
 per fer teia pel meu cant
 i fondré aquestes neus fredes
 que l'esperit van devorant.

Seguiré les carreteres
 quan me plagui de seguir

i devoraré dreceres
quan vulgui escurçà el camí.

Seré humil, però amb embranzida;
rebel com un temporal
i diré tota la vida,
estimant el Bé i el Mal.

Si m'hi fan l'orella sorda,
riuré per sota la pell.
Si la humanitat és borda,
que la tornin al bordell.

SALVADOR PERARNAU

Clavé-Beethoven

Invariablement, cada nit de concert, quan la sala del "Palau de la Música Catalana" resta desallotjada, buida i fosca, En Clavé i En Beethoven, que la presideixen, fan petar la xerrada comentant les noves del dia o els incidents de la sessió filharmònica que s'hi acaba de celebrar.

Així, no fa pas gaire, el "sereno" de la casa pogué copsar el següent diàleg transcendental:

Beethoven.—Es veritat que volen derrocar aquest Palau, per antiartístic?

Clavé.—Sembla!

Beethoven.—I doncs, què hi troben?... Els pocs aficionats a la música hi caben bé, té bona acústica, segons diuen...

Clavé.—Ja t'ho diré: és que decorativament el declaren "putrefacte"; aquests botons blaus que aguanten les

flors, aquests tubets de vidre, aquestes penjarelles de pisa, tot plegat els fa l'efecte d'un plats-i-olles de luxe, i per això no els plau.

Beethoven.—Ecoltessin amb els ulls tancats, no es fixarien en aqueixes nimietats.

Clavé.—Oidà!... I amb la boca tancada. Vas sentir, ahir, quina xerrameca més indecent, durant el concert dels de la "Música da Camera"?

Beethoven.—Què vols que senti, pobre de mi!... Que no ho saps que sóc sord?

Clavé.—Tens raó, noi; dispensa'm, no me'n recordava. Doncs sí, aquests de la "Cambra" no paren de xerrar en tota la nit; sobretot les dones.

Beethoven.—Deuen ésser molt lletges...

Clavé.—Més que tu.

Beethoven.—Home!... Jo no és que sigui lleig de mena; és que faig mala cara, perquè estic empipat. Qualsevol gasta humor sota els cavalls d'aqueixes Walkyries que em fan estar sempre amb l'ai al cor. Tu sí que ets el rei; a l'ombra d'un salze, i amb la "nina" als peus, que t'està contemplant i fent moixaines...

Clavé.—No em puc queixar, no, la veritat; i em sabria molt greu que, en enderrocar el "Palau", ens suprimissin del tot; perquè ja estic veient que ens portaran a morir al Museu del Parc, al costat del bust de la senyora Isabel.

Beethoven.—No ho voldria pas.

Clavé.—Doncs prepara't, que perilleu, em sembla.

Beethoven.—Vols dir?... I què podem fer per a impedir que tals mals averanys no succeeixin?

Clavé.—Si t'acostes, t'ho diré a cau d'orella...

Beethoven.—Digues. Què podem fer?

Clavé.—Tu, que sempre has estat creient, fas una altra "Novena"... i jo... jo escriuré una lletra nova per a "la Marsellesa".

NO ES POT ESTAR GRAS

—No l'hi puc llogar a vostè aquest pis, perquè és interior i no hi cabrà.

Com es fan les enciclopèdies

Rrrring... Rrrring...
 —Qui demana?
 —El senyor Ramon de la Xuriguera?
 —Sóc jo mateix.
 —Venia comissionat de la casa editora "El llumí intel·lectual" per veure si tindria el gust de suscriure's al "Diccionari Enciclopèdic" que està ja molt avançat. Miri, veu?... Aquest és el darrer volum publicat, que correspon a la lletra L... Molt complet, molt acurat d'impressió... Fullegi'l, ja el pot fullejar...
 —No farem res; no em convé.
 —Li adverteixo que no és car: van setze volums com aquest a 15 pessetes; preu de subscriptor inicial...
 —Es inútil que s'escarrassi; no diré que sigui car, però són massa diners.
 —Doncs és llàstima que no es decideixi, senyor Xuriguera, perquè a vostè, com a tota persona lletrada li és indispensable una obra així. Ademés, si vostè em fa la suscripció a mi, jo li prometo que sabré agrair-li en la forma que es mereix...
 —No l'entenc.
 —M'explicaré més clar. Un servidor és l'encarregat de la secció biogràfica d'aquesta magnífica Enciclopèdia, i tenint en compte els alts mereixements literaris de vostè, jo procuraré que quan siguem a la X, el senyor Ramon de la Xuriguera llueixi degudament la seva excelsa personalitat en les pàgines del Diccionari. M'entén?...
 —Però, si jo... pobre de mi... la meua insignificança...
 —Res... deixi's de modèsties i de nimietats; vostè suscrigui's, i jo li don paraula d'honor que figurarà en el llibre, i passarà a la posteritat entremig dels més grans personatges històrics.
 —I què diran de mi?... què poden dir, vostès, de mi en aqueix llibre?
 —Nosaltres no hem de dir res. Vostè mateix, es fa una nota biogràfica al seu gust, i quan jo li porti el rebut,

vostè me'l dona i ja està... No ha de fer sinó esperar que surti el volum de la X, xa, xe, xi, xo, xu... Xuriguera; al capdavant del tom, allà es trobarà vostè biografat.
 —Bé, sí, però, quan eixirà aqueix volum, qui sap qui serà viu. Hi ha tantes lletres encara, al davant, per a publicar!...
 —Escolti; fem una cosa, senyor Xuriguera, vostè allargui's amb una gratificacioneta, i jo procuraré que el tom corresponent a la X passi davant dels toms de la M, de la N, de la O, de la P, de la Q, de la R, de la S, de la T, de la U, i de la V.
 —Home!... Tant dirà!... Passi, passi al despatx, que li firmaré el butlletí de suscripció...
 ... ..
 Al cap de set mesos d'haver tingut lloc aquesta escena, la famosa casa editora "El llumí intel·lectual" publicava el volum T-X del seu esplèndid Diccionari, en el qual, cap a la fi i després del mot *Xenofonte*, s'hi llegia.
 "Xuriguera (Ramon de la). Relevante figura de la intel·lectualitat catalana; autor de un poema premiado en Palafrugell; colaborador del "Eco del Montepío de Santa Margarita; se le conocen, asimismo, unos versos muy bonitos con motivo de la primera comunión de su sobrina Conchita."
 Així és com es fan alguns Diccionaris Biogràfics, i així és com els cuiners enciclopedistes gratinen, en el perol de la Glòria, la immortalitat dels homes.

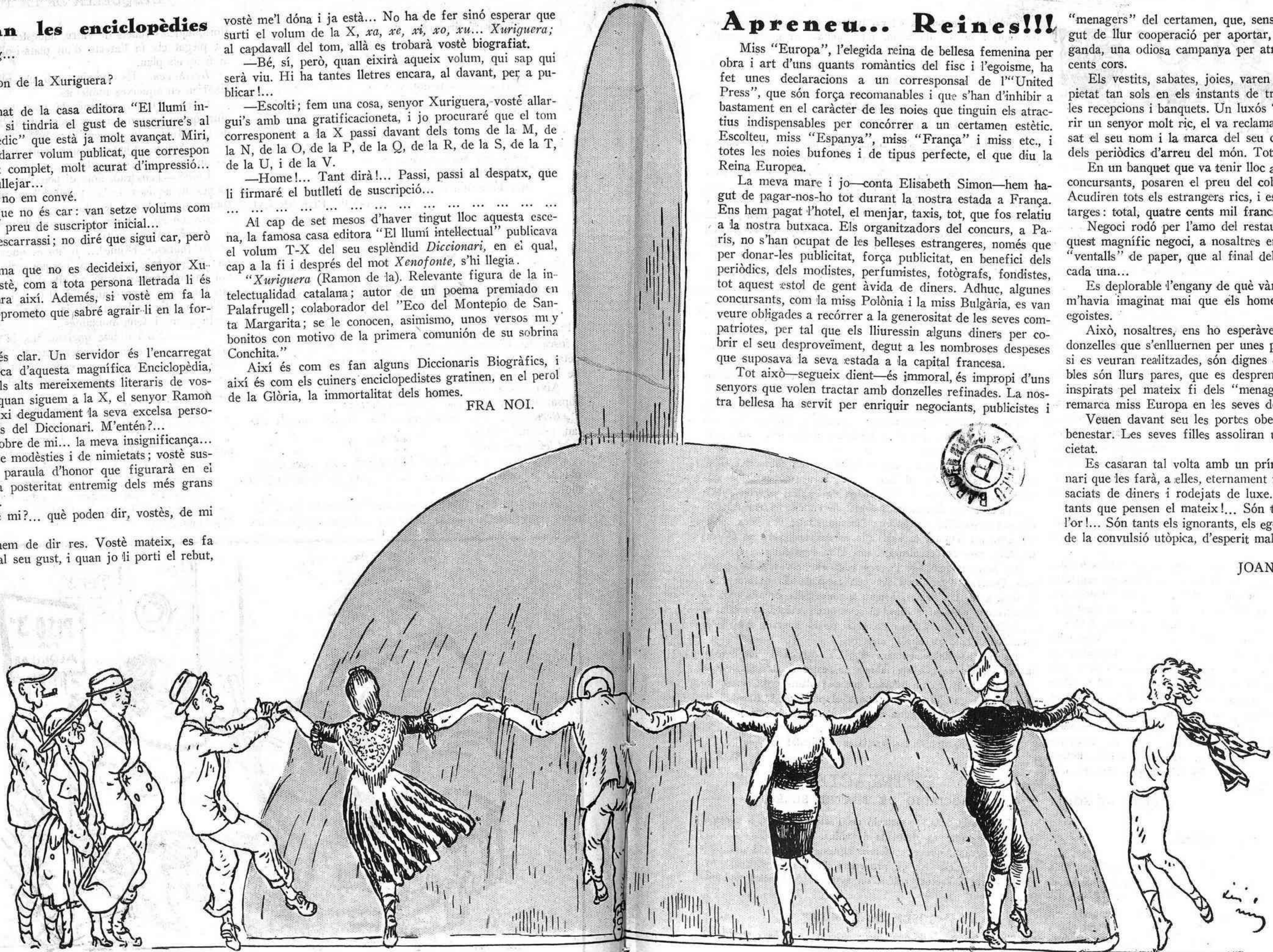
FRA NOI.

Aprenen... Reines!!!

Miss "Europa", l'elegida reina de bellesa femenina per obra i art d'uns quants romàntics del fisc i l'egoisme, ha fet unes declaracions a un corresponçal de l'"United Press", que són força recomanables i que s'han d'inhibir a bastament en el caràcter de les noies que tinguin els atractius indispensables per concórrer a un certamen estètic. Escolteu, miss "Espanya", miss "França" i miss etc., i totes les noies bufones i de tipus perfecte, el que diu la Reina Europea.
 La meua mare i jo—conta Elisabeth Simon—hem hagut de pagar-nos-ho tot durant la nostra estada a França. Ens hem pagat l'hotel, el menjar, taxis, tot, que fos relatiu a la nostra butxaca. Els organitzadors del concurs, a París, no s'han ocupat de les belleses estrangeres, només que per donar-les publicitat, força publicitat, en benefici dels periòdics, dels modistes, perfumistes, fotògrafs, fondistes, tot aquest estol de gent àvida de diners. Adhuc, algunes concursants, com la miss Polònia i la miss Bulgària, es van veure obligades a recórrer a la generositat de les seves compatriotes, per tal que els lliuessin alguns diners per cobrir el seu desproveïment, degut a les nombroses despeses que suposava la seva estada a la capital francesa.
 Tot això—segueix dient—és immoral, és impropri d'uns senyors que volen tractar amb donzelles refinades. La nostra bellesa ha servit per enriquir negociants, publicistes i

"menagers" del certamen, que, sense escrúpols, s'han valgut de llur cooperació per aportar, amb medis de propaganda, una odiosa campanya per atraure els incauts i innocents cors.
 Els vestits, sabates, joies, varen ésser de la meua propietat tan sols en els instants de treure'ns fotografies en les recepcions i banquets. Un luxós "auto" que em va oferir un senyor molt ric, el va reclamar després d'haver passat el seu nom i la marca del seu cotxe per les columnes dels periòdics d'arreu del món. Tot, el vil egoisme!...
 En un banquet que va tenir lloc a Niça, en honor de les concursants, posaren el preu del cobert a doscents francs. Acudiren tots els estrangers rics, i es varen vendre dos mil targes: total, quatre cents mil francs.
 Negoci rodó per l'amo del restaurant i menagers. D'aquest magnífic negoci, a nosaltres ens tocà uns miserables "ventalls" de paper, que al final del banquet, repartiren a cada una...
 Es deplorable l'engany de què vàrem ésser víctimes. No m'havia imaginat mai que els homes fossin tan ínfims i egoistes.
 Això, nosaltres, ens ho esperàvem. Aquestes ingènues donzelles que s'enlluernen per unes promeses que no saben si es veuran realitzades, són dignes de plànyer. Els culpables són llurs pares, que es desprenen de les seves filles, inspirats pel mateix fi dels "menagers" i publicistes que remarca miss Europa en les seves declaracions.
 Veuen davant seu les portes obertes de la riquesa i el benestar. Les seves filles assoliran un gran lloc en la societat.
 Es casaran tal volta amb un príncep, o amb un milionari que les farà, a elles, eternament felices, i ells es veuran saciats de diners i rodejats de luxe. Vanes il·lusions! Són tants que pensen el mateix!... Són tants els famolencs de l'or!... Són tants els ignorants, els egoistes, els "menagers" de la convulsió utòpica, d'esperit maligne i cor vil!

JOAN VALLESPINOS

—Apa, nois, ballen-la, que és festa major.

TEATRE LICEU

El Gran Teatre del Liceu ha obert les portes per a una gran temporada de primavera, quan encara no ens havíem refet de l'emoció produïda pel darrer concert d'En Pau Casals.

Som gent lleugera, i només tenim lleure per a l'epigrama, que si no sempre és graciós, és sempre curt. Sentim la música, veiem la comèdia, somriem a una cara bonica, seguim la moda, ens engresquem amb les banderes que alegren els carrers, i el nostre ideal és la vida alegre i fàcil, i si la riquesa ens tempta, és per a rebentar-la en la ribota, que l'un ull ens riu àdhuc quan a l'altre hi tremola una llàgrima.

En Pau Casals, amb els seus vells companys Alfred Cortot (pianista) i Jacques Thibaud (tocador de violí), ens va donar un "Trio" en si bemoll, de Sdmbert que deixà la Sala estabornida. ¡Quin ajust, quin equilibri sà i quina força penitida de gràcia, arruixada d'aromes! Una execució així, no l'havíem sentida mai, tan majestuosa i plena, tan pletòrica de vida, que la sang d'un home jove hi corria per dins.

El Gran Teatre del Liceu estava ple la nit de l'obertura. El tenor Jesús Gaviria féu un Radamés protocolar, segons les regles, els gestos i les formes de l'òpera italiana. Cantava quan havia de cantar, sempre correcte, una mica feixuc, esplèndidament faraònic. La veu és voluminosa, i sap atacar els aguts amb valentia i sense esforç. No sé per què no l'havien d'aplaudir més. La senyora Ilma Spani no va estar tan afortunada com altres vegades. I, contràriament, la senyora Angela Rossini estava bé, bonica, amb una veu ben timbrada, tant, que si un fos estat Radamés, no hi hauria anat a raure al soterrani.

L'òpera resulta ben presentada, noves o restaurades les decoracions, camells de debò i tot. Seria una injustícia regatejar a l'empresa l'aplaudiment que es deu a la bona intenció. La música, diguin el que vulguin, fa de bon sentir: el conjunt dels cants religiosos, en el quadro segon del primer acte, i el duo de Radamés i Aida, a l'acte tercer, són or de llei. Més aviat acceptariem, que la concepció de l'espectacle s'ha fet vella, que l'egiptologia d'avui permetria una exposició més viva i real.

La sala no resulta tan esplèndida com a la tardor. Aleshores, l'esforç de lluïment és més total, com si els pares i les mares i les filles hi comptessin tot l'any amb l'hora d'aquell vaitot. Dominen els verds i els vermells, i poques noies blanques per vestir-se de llarg; la nota negra dels smokings resulta massa sostinguda. Així i tot, les butaques i les llotges treuen foc: ors, sedes, vistosa bisuteria, argent de llei, diamants, maragdes, robins...

CLAU DE SOL

POLIORAMA

"Novelera" és una comèdia dels germans Quintero, una comèdia dolenta, francament dolenta. Els Quintero, que en el gènere còmic han escrit coses esplèndides, coses gairebé genials, quan es posen sentimentals són una cosa espantosa. No recordem nosaltres res més cursi que "Amores y amoríos", "La rima eterna", "El mundo es un pañuelo", "El duque de El". Es un teatre ensucrat, empalagós, un teatre per a passar l'estona, que no cal tenir en compte.

"Novelera" pertany a aquest teatre i en té totes les característiques: manca d'emoció, d'humanitat, llenguatge artificiosos...

Pot dir-se que la única cosa bona que hi ha en l'obra és la interpretació que li dona Carme Díaz.

NOVETATS

JO NO HO SABIA, QUE EL MON ERA AIXÍ

El drama.—Rosalia s'ha educat al convent: el seu Pare i les monges l'han embolcada en una boira de puresa i de recta intenció. Vehement, apassionada, encarnada com una rosa de Maig, creu en l'amor de Valentí, perdulari, eixut de sentiments. Forta en el seu ideal, el realitza a còpia de dolors. La família amiga, l'amor del vell Pare, són sacrificats per un amor que ella impulsa porfidiosament a través de la cràpula i del cinisme cruel, que de primer no sap i que després no vol veure.

Quan li ha caigut la bena dels ulls, pensa morir; el revòlver que li ve a les mans és com una revelació de com pot persistir, matant-se, en el seu ideal. Però la veritat, que potser no evidencia prou l'autor, és que "malgrat tot, el món és tal com ella havia somniat", perquè altrament hauria deixat d'existir ja fa temps. Per això, fatalment, no mor, sinó que mata: és el mal que, en definitiva, és sempre destruït.

La tècnica.—L'Amadeu Vives posseeix la tècnica dramàtica com un mestre avesat a la creació dels tipus, a la lluita psicològica que és el diàleg, a la construcció de les escenes, a la tela d'aranya que és el somni teatral, el drama. Una sola preocupació el ven, la por de no poder-ho dir tot, i això li fa precipitar l'acabament.

La tesi.—No n'hi ha. L'espectador es veu submergit en el revol de les passions: el vici és vici, la puresa és sense màcula. La simpatia és descompartida de l'amor; el certós instint paternal es destria de l'afecte de l'oncle, massa superficial per a davallar al fons de l'ànima. Quan una idea directriu sura per damunt la vida, allò és una tesi, però no és teatre. Una cosa és l'escultura, i una altra l'agricultura.

La representació. — Poques vegades hem vist, al nostre país, l'estrena d'una obra tan ben assajada. El decorat i els mobles, a to. La Tàpies, donant ingènua aquella part de Rosalia que deu dur a dins: la seva interpretació ha trobat el punt dolç. En Borràs ens donà la versió honrada d'un gran comediant. Tots els altres, molt bé.

La crítica.—Excessivament elogiosa, capaç de fer enrojolar un sergent de reialistes abans de l'estrena. Després, petita, petita, petita. Hi ha un bútxara que veu plagis a tot arreu. No fou un mal que Virgili ens donés el plagi de l'"Eneida", ni que Molière copiés alguna obra de Terenci, el qual ja havia afusellat Menandre.

Són més de dordre les bestieses originals!

BOB

ENTREACTES

ASSOCIACIO DE TEATRE SELECTE

S'ha fundat una "Associació de Teatre Selecte", ben orientada i integrada per elements de vàlua.

El programa que ens ofereix aquesta Associació pot tenir una gran eficàcia. Es un programa d'higiene espiritual.

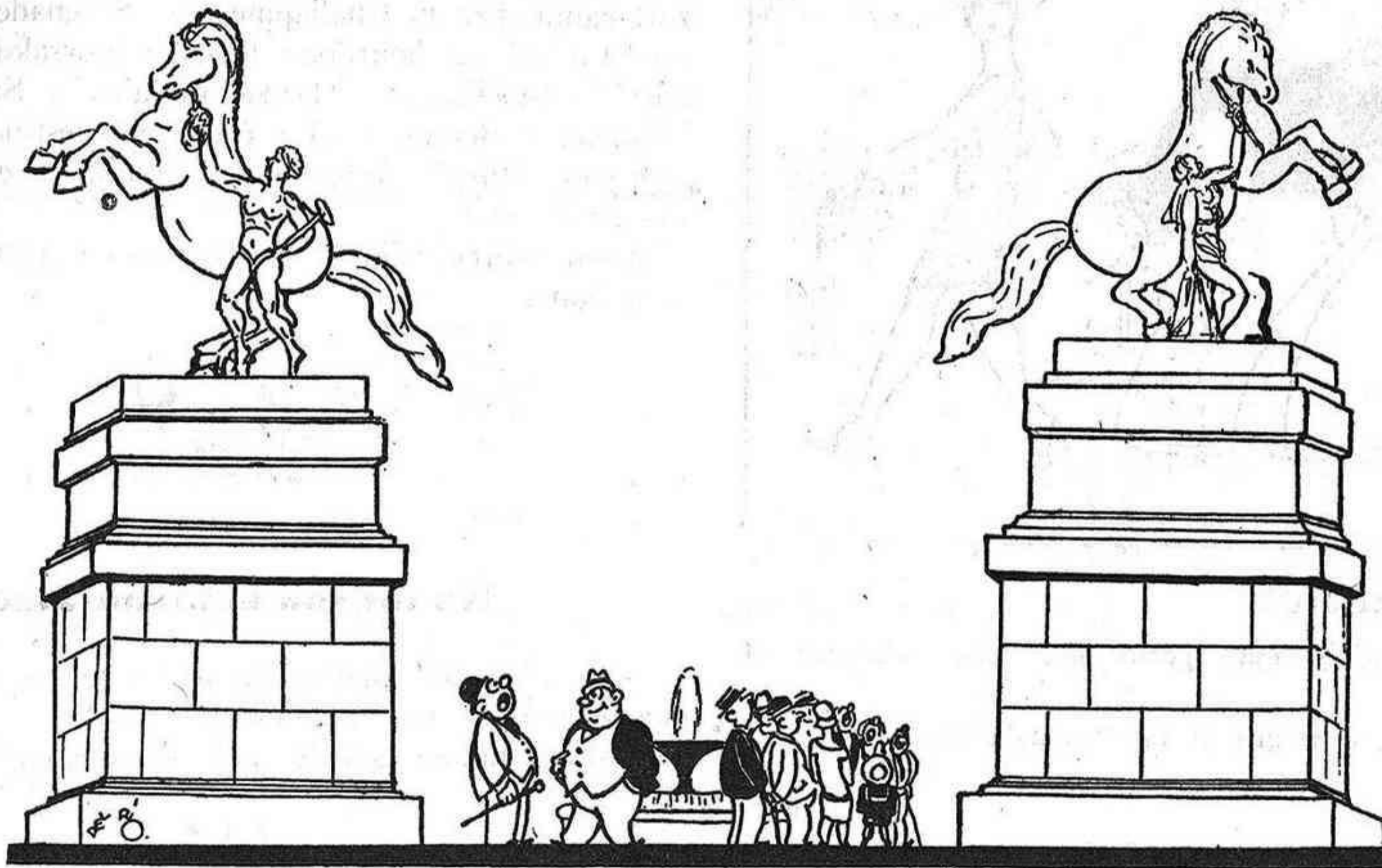
Ja convé a l'actual teatre, on avui tot és brutícia o banalitat.

JOSEP CLARAMUNT

S'ha celebrat un homenatge a aquest coratjós i meritíssim actor.

Se'l mereix.

JOSEP CLARAMUNT

—A mi m'encanta això: Ja tenim una copa i tres cavalls.
 —Que és artista vostè?
 —No, senyor. Sóc fabricant de jocs de cartes.

JOSEFINA FORNES

Hom diu si la temporada vinent Josefina Fornés no serà a Novetats. Sembla que aquesta notable i distingida actriu ha sofert alguna desconsideració i s'ha decidit a formar companyia.

Té mèrits suficients per a ésser rebuda amb elogi per tots els públics.

UNA OBRA NOVA DE FRANCESC MADRID

Aquest company, en el que tantes possibilitats veiem per a conrear un teatre intelligent — recordem dues delicioses comèdies que, com que estaven bé, no tingueren l'èxit que havien de tenir: "Ella, ell i un cafè romàntic" i "Mil pessetes" — ha enllestit una obra en tres actes.

PROPOSITS

Hom diu si a Romea, la temporada vinent, sols es representaran obres estrangeres.

Si són bones i estan ben traduïdes, no hi tenim res a dir. Val més el bo de fora, que el dolent de casa.

B.

Carnet de ruta. Op. XXII.

Salutacions d'arribada. Op. XXIII.

J. M. López-Picó.

Un volum de versos d'aquest poeta és sempre una festa per a nosaltres. La veu d'aquest poeta és una de les més pures de la nostra poesia. Veu pura i depurada, en

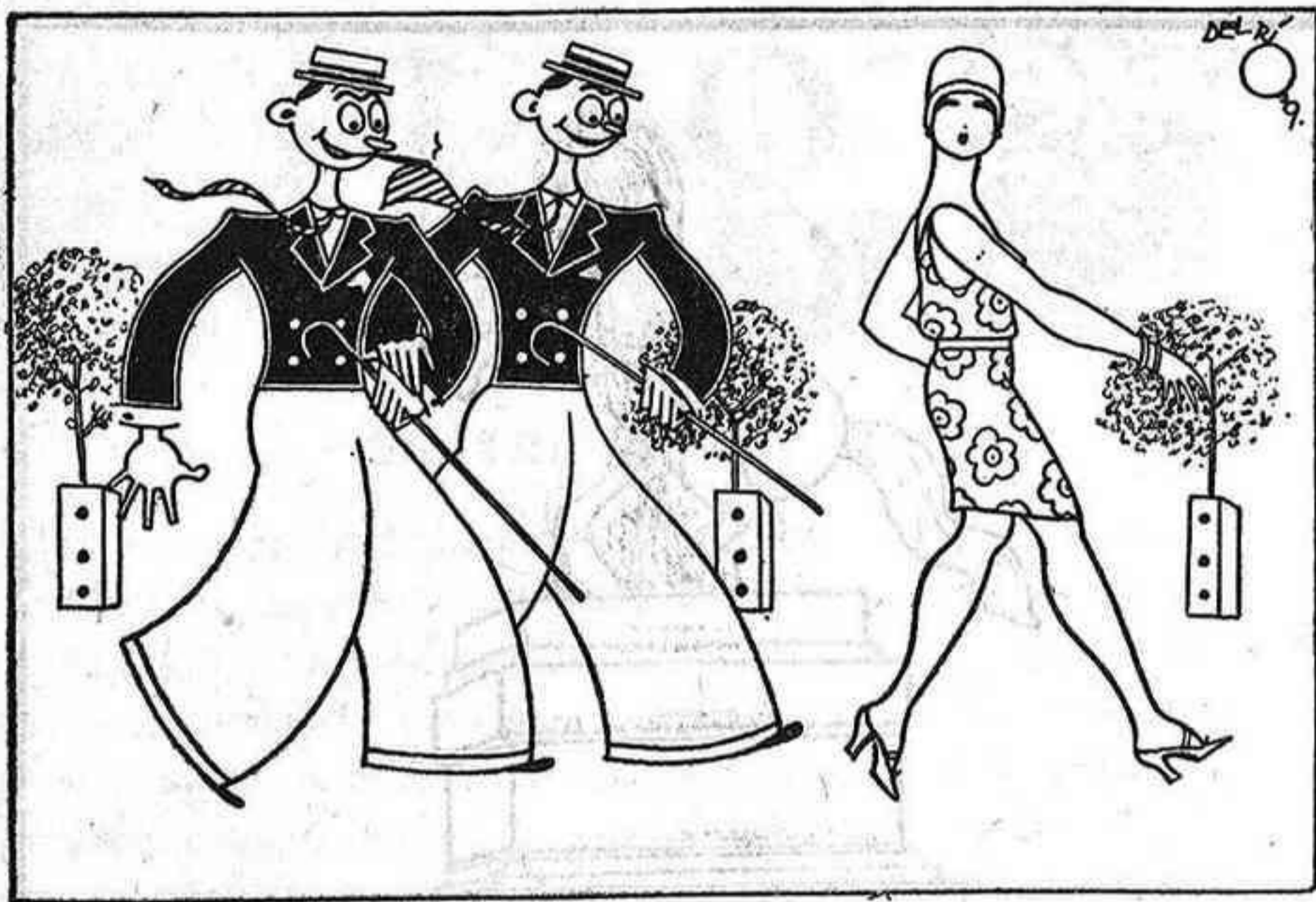
la que intel·ligència i sensibilitat són una mateixa cosa, s'han fos en una sola cosa. Veu rica en matisos, en mitjos tons, en inflexions. Aquesta riquesa — no copsada per molts — li ha valgut a J. M. López-Picó el qualificatiu d'obscur.

Nosaltres, francament, no compremem com aquest qualificatiu s'ha pogut donar a una poesia tan clara, tan transparent com la de J. M. López-Picó. O bé és que la claredat, la transparència han d'ésser en poesia la carinclonèria dels versets dits floralescos? Es que la poesia no pot escapar-se del vell solc, no pot deixar de glossar els vells temes del desengany d'amor, de la tristesa tardoral, etc., i glossar-les d'una manera vella també, tan vella, que s'ha tornat rànica?

Tothom es creu prou preparat per llegir versos. La filosofia, les ciències exactes, infonen un cert respecte. La poesia, no. La poesia està a l'abast de tothom — creu la gent —. Dissortadament, no és així. La poesia també requereix intel·ligència en el lector. Ens referim, és clar, a la poesia pura, no a la facilitat de rimar "taula" amb "paraula", "amor" amb "dolçor", etc., que hom confon amb la poesia.

Veiem nosaltres, en aquesta hipotètica obscuritat de què hom acusa — amb massa lleugeresa — a J. M. López-Picó, una llastimosa i total manca de comprensió. No és difús, no és obscur el poeta que ha escrit — amb una delicadesa meravellosa — aquestes paraules, aquests versos, aquesta música:

"No fou pels dies ni per les paraules
 que el nostre amor sentíem envellir;
 la saviesa fou de les besades
 que madurava els anys amb el fatic.
 Voldríem ara la ignorància casta,
 secret perdut dels dies infantils,

LES CONSEQUENCIES

--Quina angúnia! Sempre porto una "cua" d'homes al darrera.
 --Es clar, dona, com que és tan "mona".

i no trobem res més sinó paraules:
 —Te'n recordes, dels besos que hem marcit?"
 Magnífic present el d'aquest volum — dos en un:
 XXII i XXIII — de López-Picó.

La Nova Revista. — Números de Febrer i Març.
 Col·laboració de Francesc Costes i Jové, Joan Arús, Carner-Ribalta, Josep I. Leonart, Jeroni de Moragas, Francis Jammes, G. K. Chesterton, Marc Chadourne, Antoni Closas, Joan de Armaza, Maria Perpinyà, Antoni Badriñas i J. M. López-Picó. Aportacions gràfiques de Torres García i Joaquim Sunyer.

A remarcar, d'aquests dos números, un estudi de l'exquisit J. Carner-Ribalta, sobre Robert Herrick, titulat *De l'Anglaterra galant*; i els *Butlletins del temps*, cada dia més subtils i estimables, en què el poeta López-Picó s'ocupa de llibres — allusió a Stanley Inwin; unes suggerències sobre la diada del llibre; *Styles et physiologie*, de Charles Chassé; valorització dels estils; allusions a *Les ciutats i els anys*, de Fedin, a *Manhattan Transfer*, de John Dos Passos, a les *Memòries* d'Isadora Duncan, a *Nadja*, d'André Breton, a *Càntico*, de Jorge Guillen, a *Félix Vargas*, d'Azorín... — amb una admirable lucidesa.

ALPHA

Lluís Capdevila prepara una nova novella. *Venus i els bàrbars* es titula aquesta novella del nostre amic, i apareixerà a últims de Setembre.

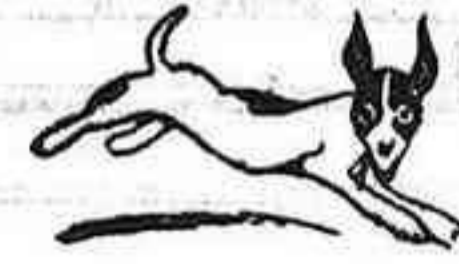
Discos

Heus ací els discos nous que La Compañía del Gramofono ha llençat aquest mes al mercat:

"Kiss you hand, Madame", charleston: Erwin.
 "Sally of my dreams", charleston: Kernell. "Angelina", sardana: Bou. — "La processó de sant Bartomeu", sardana: Català. — "Dolç esplai", sardana: Morera. — "Cançó d'amor i de guerra", sardana: Martínez Valls.

Totes aquestes sardanes estan impressionades per la cobla La Principal de La Bisbal. — "Don Giovanni", de Mozart cantat per F. Chaliapine. — "Serenade": Voldmann. — "Le vol du bourdon": Rimsky Korsakow. — "Valse triste": Sibelius. — "Danse macabre": Saint-Saëns. — "Norma": Bellini. — La força del destino": Verdi. — "Oro del Rhin": Wagner. — "Quinteto en fa menor": Cessar Franck.

Com veureu, n'hi ha per a tots els gustos. I tots són cosa bona.

No tot són desavantatges

—No, no vull anar a ciutat. Es massa fàcil de trobar qualsevol dona que t'entabani.
 —Però també és més fàcil d'entabonar-les.

***

—Més m'estimo el poble. A Barcelona hi ha massa temptacions. Qualsevol desvergonyat amb "palica" et pot enganyar la dona.

—Però allí té l'avantatge que, com que és tan gran, si te l'enganyen, no te n'assabentes.

Hem vist "L'Auca del senyor Esteve" en film. I confessem que no havíem vist una cosa més desballestada, més absurda, més llastimosa.

Un tan bell film que hauria pogut resultar, posat en bones mans!

Robert Castrovido, escriptor d'una dignitat exemplar, està ja del tot restablert.

Ja no cal dir amb quina alegria donem aquesta nova.

Amb la inauguració de L'Exposició ha perdut interès l'assassinat de Casado.

Sempre hi sortirà guanyant el lector.

Per cert que, ara que parlem d'aquest crim...
 Hom diu si un prolífic autor (?) del Paralel pensa escriure'n un melodrama.

—Ara que hi ha tants forasters—diu—, tindrà moit èxit.

A Sitges, on segons tenim entès, no es deixa sortir la bandera francesa a l'escenari, es celebra una Exposició de clavells.

A L'ENTRADA DE L'EXPOSICIO

—I aquestes dues torres tant/ altes?
—Se les ha quedat un metge que cura l'obesitat: els fa pujar, els ensenya l'Exposició, els cobra la visita i perden tres quilos.

Malgrat la reglamentació del trànsit, els xiulets dels urbans, les senyals lluminoses, i les multes, els automòbils segueixen causant cada dia un sens fi de desgràcies.

Com ho hem d'arreglar això?

Espanya vencé magníficament Itàlia per nou punts a cap. No us espanteu. Es tracta d'un campionat de Rugby.

L'altre dia anaven a timar a un individu del sometent. Però aquest féu detenir els que atemptaven contra la seva cartera. Ni els timadors tenen vista!

La majoria dels metges ataquen amb veritable fúria el doctor Asuero, que tants malalts està tornant a la salut. Els metges diuen que els procediments del doctor Asuero no són científics.

Però curen! que és el que es tractava de demostrar.

Títol d'un solt de "La Publicitat":
"Mussolini no tornarà a parlar".

Què li deu haver passat a Mussolini per a què adopti una resolució tant greu?

O es que potser s'ha tornat mut?

A Madrid s'està celebrant el IV Congrés internacional de la Confederació d'autors.

Hi assisteixen Carles Soldevila i J. M. de Sagarra, en representació del Teatre Català.

Ja es pot passar pel carrer de Balmes: ja no hi ha el tren guillotina que amb tant èxit ha funcionat fins ara.

Els veïns celebren aquest esdeveniment amb grans festes. Però s'han oblidat d'un número que cabrà al programa: un homenatge als morts.

Ferran Soldevila ha tornat a reprendre el tema de la puntualitat.

Nosaltres la recomanem aquesta virtut, però creiem que no en treurem res. No serà puntual ningú. Ni el senyor Esteve de "La Puntual".

Estem en època d'exposicions.

Hom prepara una exposició canina, en la que hi hauran 26.450 pessetes de premis.

Aviat valdrà més ésser gos que persona.

Hem llegit un quilomètric article de Joan Sacs que es titula "La bena als ulls".

Joan Sacs ens fa l'efecte que acabarà malament de la vista. Fa molt de temps que publica una secció titulada "Pampallugues".

Només li faltava la bena als ulls.

El passat diumenge qui no va menjar colom va ésser perquè no li va donar la gana.

Hi havia coloms per a donar i per a vendre.

Ens han assegurat que una colla de fondistes vigilaven molt.

El carrer de Balmes ha quedat un dels carrers més bells de Barcelona; més bell i més poc perillós.

Ja veieu com d'una cosa fatídica se'n pot fer una cosa excellent.

Montjuïc ha passat a ésser una galta fresca de la ciutat comtal.

Tenim una renglera d'esquadres a Barcelona. Hem vist mariners embriacs pels carrers.

Aquests mariners ens fan l'efecte que navegarien més bé per mars de vi que no pas per mars d'aigua.

Barcelona, a més de la gran embranzida que pren amb motiu de l'Exposició, pren un colorit i una bellesa que pot competir amb qualsevol altra ciutat del món.

Amunt i crits, Barcelona. O bé, amunt sense cridar, que el cas és anar amunt.

Es un espectacle força interessant i edificant la sortida dels carters de la nova casa de Correus. Els veureu fer cua a la Plaça Antoni López, i, això és degut a què sols poden anar-hi dos carters a cada cotxe. Naturalment, abans no han pujat tots, la cua dura ben bé més de mitja hora. Després diran que no és ràpid el repartiment del correu! Res, en lloc de les ales de l'escut, hi fóra més encertat una tortuga. Ah! Els estrangers que ho vegin, en quedaran encantats del nostre ràpid servei, i ho proposaran al seu país. Un repartiment model de rapidesa i economia.

J. C.: No passaria.

P. A.: No, senyor. Faci prosa, cregui'ns.

J. J. C.: No pot anar.

Kadafort: No volem tractar més aquest tema.

J. V. i R.: Massa llarg. I molt gastat

"Tristeses": Massa trist.

M. G. (Girona): Encara que no està bé del tot, l'hi publicarem per a encoratjar-lo. I per a que en faci de millors, car vostè té condicions.

M. B.: Va l'esquellot.

"Revolta": Ho passem al director de "La Campana". Ell us contestarà. Escriviu les quartilles en una sola cara.

F. P. C.: Aniran els versos, no li podem assegurar quan.

N. M.: Ens sembla molt gastadet...

AQUEST NUMERO

ESTA REVISAT

PER LA CENSURA

Llibreria Espanyola d'Antoni López ♦ ♦ Rambla del Mig, 20, Barcelona
TELEFON 18692

OBRA NOVA

LA REL

DE

Salvador Perarnau

(Guanyador de l'Englantina d'Or
en els Jocs Florals d'enguany)

Un volum en 8.^u, **3 pessetes**

OBRA NUEVA

Los Per-Alvarez

DE

Isidora Sevillano

Novela
española

Un tomo de 360 páginas, **4 pesetas**

COL·LECCIÓ D'OBRES
SELECTES

Acaba de sortir

VOLUM III

DIDEROT

LA MONJA

Traducció catalana d'En LLUIS CAPDEVILA

Pessetes 2,50

Sortirà aviat

VOLUM IV

COSES VISCUEDES d'En Santiago Rusiñol

EL ASESINATO

DE

PABLO CASADO

Un folleto en 8.º

Pesetas 0,30

GUIA

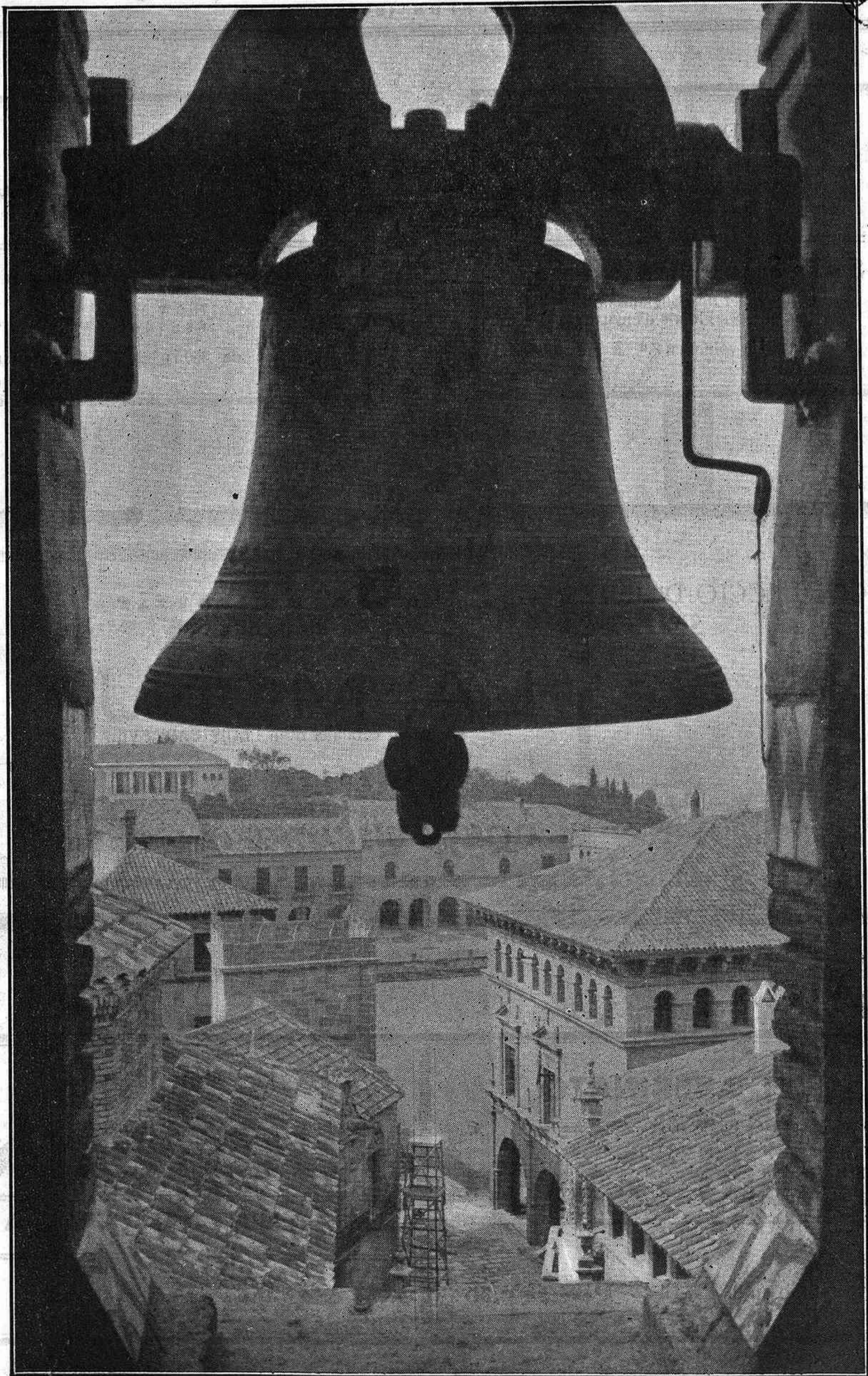
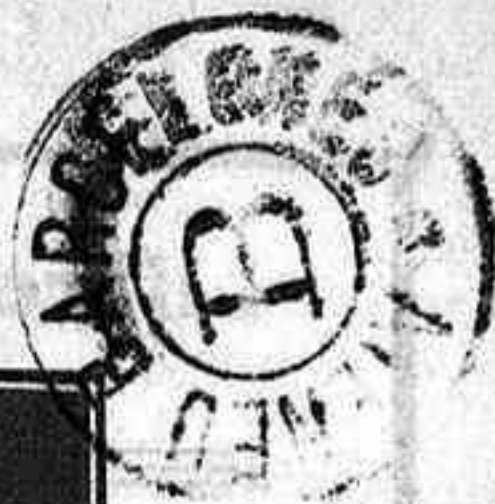
MICHELIN

ESPAÑA-PORTUGAL

1929

Pesetas 10

NOTA.— Tothom qui vulgui adquirir qualsevol de dites obres, remetent l'import en lliurances del Gir Postal o bé en segells de franqueig al llibreter Antoni López, Rambla del Mig, 20, Barcelona, la rebrà a volta de correu, franca de ports. No responem d'extravios si no es remet, a més, 30 cèntims per a certificat. Als corresponsals se'ls atorga rebaixes.

UNA CAMPANA QUE SEMPRE TOCARA A FESTA

La del poble espanyol, a l'Exposició.